

RUS SOSYAL DEMOKRATLARININ GÖREVLERİ

Rus Sosyal-Demokratlarının pratik eylemlerinin amacı, herkesin bildiği gibi, proleteryanın sınıf mücadelesini yönetmek ve bu mücadeleyi her iki yönümüyle örgütlemektir: sosyalist (sınıf sisteminin kaldırılmasını ve sosyalist toplumun örgütlenmesini hedefleyerek kapitalist sınıfa karşı mücadele) ve demokratik (Rusyada politik özgürlük kazanılması ve Rusyanın politik ve sosyal sisteminin demokratikleşmesini hedefleyerek mutlakiyete karşı savaş) alanlarında. Herkesin bildiği gibi dedik. Ve gerçekten, ayrı bir sosyal devrimci akım ortaya çıktığı andan itibaren Rus Sosyal-Demokratları eylemlerinin bu amacını her zaman oldukça keskin bir biçimde gösterdiler, proleteryanın sınıf mücadelesinin ikili anlamını ve içeriğini her zaman vurguladılar ve sosyalist ve demokratik görevler arasındaki bağın -koydukları isimde açıkça ifade edilen bir bağın-ayrılmazlığı üzerinde her zaman ısrar ettiler. Yine de, bu güne kadar, Sosyal-Demokratlar hakkında en çarpıtılmış kavramlara sahip olan ve onları politik mücadeleyi ihmal etmekle suçlayan v.s., sosyalistlere sık sık rastlanmaktadır. Bundan dolayı Rus Sosyal-Demokrasinin pratik eyleminin her iki biçiminin açıklanması üzerinde biraz duralım.

Önce sosyalist eylem ile başlayalım. Sosyal-Demokrasinin bu konudaki eyleminin niteliği, Petersburg işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele birliğinin Petersburglu işçiler arasındaki eylemi başladığından beri oldukça açık bir hale gelmiştir. Rus Sosyal-Demokratlarının sosyalist eylemleri, bilimsel sosyalizmin ilkelerini propaganda ile yaymayı; işçiler tarafından mevcut sosyal ve ekonomik sistemin, onun tealleri ve gelişiminin, Rus toplumdaki çeşitli sınıfların, bu sınıflar arasındaki karşılıklı ilişkilerin bu sınıflar arasındaki karşılıklı mücadelenin, işçi sınıfının bu mücadeledeki yerinin, onun çöken ya da gelişen sınıflara karşı, kapitalizmin geçmişine ve geleceğine karşı tavrının doğru olarak anlaşılmasını, uluslararası Sosyal-Demokrasinin ve Rus işçi sınıfının tarihi görevlerinin kavranmasını sağlamayı içerir. Rusya'nın bu günkü politik şartlarında ve işçi sınıfının şimdiki gelişmişlik düzeyinde doğal olarak öne çıkan, işçiler arasındaki ajitasyon, propagandaya ayrılmaz bir biçimde bağlıdır. İşçiler arasında ajitasyon, Sosyal-Demokratların işçi sınıfının her kendiliğinden hareketinde işgünü, ücretler, çalışma şartları, v.s., v.s., konularında işçiler ile kapitalistler arasındaki her çatışma da yer almaları demektir. Bizim görevimiz, işçi sınıfının hayatının pratik, günlük sorunlarını eylem alnımız içine sokmak, işçilere bu sorunları anlamalarında yardım etmek, işçilerin dikkatini en önemli yolsuzluklar üzerine çekmek, işverenlere karşı olan taleplerini daha net ve pratik bir biçimde formüle etmelerinde yardımcı olmak, işçiler arasında dayanışma bilincini, bütün Rus işçilerinin günlük çıkarları ve bir sınıf olarak çıkarları açısından enternasyonal proleteryanın bir parçası olarak işçi sınıfı birliği bilincini geliştirmektir. İşçiler arasında eğitim grupları örgütlemek, bunlarla Merkez arasında doğru, gizli ilişkiler kurmak, işçi sınıfı literatürü yazmak ve yaymak, işçi sınıfı hareketinin bütün merkezleriyle haberleşme şebekesi örgütlemek, ajitasyonel broşürler ve bildiriler yayınlamak ve dağıtmak ve tecrübeli bir ajitatorler kitlesi eğitmek-kaba hatlarıyla Rus Sosyal-Demokratlarının sosyalist eylemlerinin içeriği bunlardır.

Çalışmalarımız öncelikle ve başlıca fabrikaya, şehir, işçilerine yönelcektir. Sosyal-Demokrasi güçlerini dağıtmamalıdır; o, eylemlerini, Sosyal-Demokratik fikirlere en açık olan, entellektüel ve pratik bakımdan en gelişmiş ve sayılar ve ülkenin politik merkezlerinde toplanmış olmaları açısından en önemli olan sanayi proleteryası üzerinde yoğunlaştırmalıdır. Bundan dolayı, fabrika, şehir işçileri arasında dayanıklı bir devrimci ör-

gütün kurulması, Sosyal-Demokrasinin önündeki birinci ve en acil görevdir. Bu dönemde bu görevden yan çizmek büyük ölçüde akılsızlık olacaktır. Fakat güçlerimizi fabrika işçileri üzerinde yoğunlaştırmayı belirtirken ve güçlerimizin dağılmasına karşı çıkarken, hiç bir şekilde Rus Sosyal-Demokrasisinin Rus proleteryanının ve işçi sınıfının diğer tabakalarını ihmal etmesini önermiyoruz. Böyle bir şey yoktur, Rus fabrika işçilerinin yaşama şartları, çoğunlukla onları, zanaatkarlarla, köylere, kasabalara dağılmış ve şartları çok daha kötü olan sanayi proleteryanı ile yakın ilişkiler içine girmeye zorlamaktadır. Rus fabrika işçisi aynı zamanda kırsal nüfusla dolaysız olarak ilişkidir (çoğunlukla fabrika işçisinin ailesi kırsal bölgede yaşar) ve bunun sonucu olarak, tarım proleteryanı, milyonlarca sürekli çiftlik işçisi ve gündelikçisi ve aynı zamanda bir yandan küçük ve verimsiz toprağına asılı kalırken öte yandan her türlü 'geçici iş' alan, yani aslında ücretli emekçi olan, yoksul köylülük ile yakın ilişkilere girer. Rus Sosyal-Demokratları güçlerini zanaatkarlar ve tarım işçileri arasına yollamayı zamansız bulur; fakat hiçbir şekilde onları ihmal etmez; onlar (Sosyal-Demokratlar) ileri işçileri, aynı zamanda zanaatkarların ve tarım işçilerinin hayatlarını etkileyen sorunlar açısından aydınlatmaya çalışacaklardır, ki böylece bu işçiler proleteryanın daha geri tabakaları ile irtibata geçince onlara sınıf mücadele sinin, Sosyalizmin fikirlerini ve genel olarak Rus demokrasisinin ve özel olarak Rus proleteryanının politik görevlerini anlatabilsin. Daha henüz fabrika, şehir işçileri arasında yapılacak bir çok iş varken, zanaatkarlar ve tarım işçileri arasına ajitatorler yollamak pratik bir yol değildir, fakat bir çok durumda sosyalist işçi ister istemez bu kimselerle ilişki kurar ve bu fırsatlardan faydalanmasını ve Sosyal-Demokrasisinin husyadaki genel görevlerini anlamasını bilmelidir. Böylece, Rus Sosyal-Demokratlarını dar görüşlülükle, onları emekçi nüfusu işçi sınıfı lehine ihmal etmekle (fabrika işçisini) suçlayanlar yanılmaktadırlar. Tam tersine proleteryanın ileri kesimleri arasında ajitasyon yapmak (hareket genişledikçe) tüm Rus proleteryanını ayaklandırmak için en emin bir yoldur. Şehir işçileri arasında sosyalizmin ve sınıf mücadelesi fikirlerinin yayılması, kaçınılmaz olarak bu fikirlerin daha küçük ve daha dağınık kanallara akmasını sağlayacaktır. Bunun için, bu fikirlerin daha iyi hazırlanmış unsurlar arasında derinlere kök salması ve Rus işçi sınıfı hareketinin ve Rus devriminin öncüsü arasında yayılmasını gerektirir. Rus Sosyal-Demokrasisi bütün güçlerini fabrika işçileri arasındaki pratikte sosyalist eylemlerini proleteryanın sınıf mücadelesi ne dayandıran Rus devrimcilerini desteklemeye hazırdır; fakat o, diğer devrimci gruplarla hiç bir pratik ittifakın, uzlaşmalarına veya teori, program ve bayrak konularında tavizler vermeye yol açmayacağı, açmaması gerektiğini hiç bir zaman gizlemez. Bilimsel sosyalizm ve sınıf mücadelesi doktrininin, bu gün devrimci harekete bayrak olabilecek tek devrimci teori olduğuna inanarak, Rus Sosyal-Demokratları, bu doktrini yaymak, onu yanlış yorumlamalardan korumak, ve hala çok genç olan Rus işçi sınıfı hareketine her karmaşık doktrinler sokma girişimine karşı mücadele etmek için bütün güçlerini kullanacaklardır. Teorik düşüncenin ispatladığı ve Sosyal-Demokratların pratik eylemlerinin gösterdiği gibi, Rusyadaki bütün sosyalistler, SOSYAL-DEMOKRAT olmalıdırlar.

Şimdide Sosyal-Demokratların demokratik görevlerine ve demokratik çalışmalarına değinelim. Birkere daha tekrar edelim ki, bu çalışma sosyalist eyleme ayrılmaz bir biçimde bağlıdır. Sosyal-Demokratlar işçiler arasında propaganda yaparlarken, politik sorunları geçiştiremezler ve bunları her geçiştirme girişimini veya bir kenara itmeyi bile, büyük bir yanlış ve uluslararası enternasyonal Sosyal-Demokrasinin temel prensiplerinden bir sapma olarak kabul ederler. Rus Sosyal-Demokratları kendilerini bilimsel işçi sınıfı kitleleri arasında demokratik fikirleri yaymak ile görevli sayar-

lar, mutlakliyetin her ortaya çıkış biçiminin ne olduğunu, sınıf iğerigini onu yıkmak gerektiğini, Rusyanın politik ve sosyal sisteminde demokratlaşma ve siyasi özgürlük elde etmeden, işçilerin davası için başarılı bir mücadele vermenin imkânsızlığını anlatmaya çalışırlar. İşçiler arasında, onların günlük ekonomik talepleri üzerinde ajitasyon yaparken, Sosyal-Demokratlar bunu, işçi sınıfının politik ihtiyaçları, gereksinimleri vetaepleri üzerinde ajitasyonla, her grevde, işçilerle kapitalistler arasındaki her çatışmada ortaya çıkan polis zorbalığına karşı ajitasyonla,

genelde Rus yurttaşları olarak ve özelde en büyük ezilmelere uğramış ve en az haklara sahip olan sınıf olarak işçilerin haklarının kısıtlanmasına karşı ajitasyonla, mutlakliyetin işçilerle dolaysız olarak karşılaşan ve işçi sınıfına politik köle olduğunu hatırlatan her belirligin uygulamasına karşı ajitasyonla, ayrılmaz bir biçimde bağlarlar. Ekonomik alanda işçilerin hayatını etkileyen hiç bir konunun ekonomik ajitasyon amaçları için kullanılmamış, bırakılmıyacağı gibi, politik ajitasyonda da politik ajitasyona hizmet etmeyecek hiçbir konu yoktur. Ajitasyonun bu iki biçimi aynı madalyonun iki yüzü gibi ayrılmaz bir biçimde birbirine bağlıdır. Proleteryanın sınıf bilinçini geliştirmek için, hem ekonomik ve hem de politik ajitasyon aynı derecede gereklidir; Rus işçilerinin sınıf mücadelesini yönetmek için hem ekonomik hem politik ajitasyon gereklidir; çünkü her sınıf mücadelesi politik bir mücadeledir. İşçilerin sınıf bilinçini geliştirecek, onları birlikte hareket ve Sosyal-Demokrasinin idealleri için örgütleyerek, disipline ederek ve eğiterek, her iki ajitasyon biçimi de işçi sınıfının düşmandan kısmi tavizler koparmak ve böylece ekonomik durumunu geliştirmek, kapitalistleri işçilerin örgütlü gücünü tanımayaya zorlamak, hükümeti işçi haklarını genişletmeye zorlamak, onu işçilerin taleplerine eğilmeye itmek ve hükümeti güçlü Sosyal-Demokratik örgüt tarafından yönetilen işçi kitlelerinin düşmanlığından sürekli olarak korkartutmak için, günlük talepler ve günlük konular üzerinde gücünü denemesini sağlayacaktır.

Sosyalist ve demokratik propaganda ile ajitasyon arasındaki ayrılmaz bağlantıyı, her iki alanda ki devrimci eylemin paralelligini gösterdik. Yine de, bu iki tip eylem ve mücadele arasında büyük bir ayrılık vardır. Ayrılık şudur ki, proleterya ekonomik mücadelesinde, belki proleterya doğru kayan küçük burjuvaziden göreceği yardım (ve bu her zaman değildir) dışında hem toprak asillerine ve hemde burjuvaziye karşı bütünüyle yalnızdır. Demokratik, politik mücadelesinde ise, Rus işçi sınıfı yalnız değildir; onun yanında, mutlakliyete düşman olduklarından ve ona karşı, bir biçimde veya diğerinde savaşıyor, politik muhalefet unsurları, tabakalar ve sınıflar vardır. Burada proleterya ile birlikte yan yana, otokratik hükümet tarafından baskı gören, burjuvazinin veya tahsilli sınıfların veya küçük burjuvazinin veya milliyetlerin veya dinlerin, v. s. muhalefet unsurları durur. Doğal olarak işçi sınıfının bu unsurlara karşı tavrının ne olacağı sorusu ortaya çıkar. Daha da öteye, o, otokrasiye karşı mücadelede bunlarla birleşmeli midir? Herşeyden önce, bütün Sosyal-Demokratlar Rusya'da sosyalist devriminin politik devrimi takip etmesi gerektiğini itiraf ederler, bundan dolayı, sosyalizmi şimdilik bir kenara iterek, otokrasiye karşı mücadelede bütün bu politik muhalefet unsurları ile birleşmeli midir? Otokrasiye karşı mücadeleyi güçlendirmek için bu gerekli değil midir?

Şimdi bu iki soruyu inceleyelim.

Otokrasiye karşı savaşıyor bir sınıf olarak işçi sınıfının, bütün diğer sınıflara ve politik muhalefet unsurlarına karşı tavrı, unlu Komünist Manifestoda açıklanmış olan Sosyal-Demokrasinin temel prensiplerinde açıkça belirlenmiştir. Sosyal-Demokrasi, gerici sosyal sınıflara karşı ilerici sosyal sınıfları; imtiyazlı arazi sahipleri temsilcileri ve bürokrasiye karşı burjuvaziye; küçük burjuvazinin gerici emellerine karşı büyük burju-

vaziyi destekler. Bu destek Sosyal-Demokratik olmayan programlar ve prensipler ile bir uzlaşmaya girmeyi gerektirmez ve getirmez-o, özel bir düşmana karşı bir müttefike verilen destektir. Bundan da öteye Sosyal-Demokratlar bu desteği ortak bir düşmanın yenilgiye uğratılması için verirler. Fakat bu geçici müttefiklerinden kendileri için bir şey beklemezler ve onlara hiç bir şey vermezler. Sosyal-Demokratlar mevcut sosyal sisteme karşı her devrimci hareketi desteklerler. Onlar, eşit haklar için mücadelelerinde, bütün ezilen milliyetleri, sindirilmiş dinleri, toplumun gaspedilmiş haklarını v. s. desteklerler.

Politik muhalefetin bütün unsurlarına verilen destek Sosyal-Demokratların propagandalarında oyle ifade edilecektir ki otokrazi işçi sınıfının davasına düşman olarak gösterilirken, onun diğer çeşitli sosyal sınıflara karşı düşmanlığında belirtilecektir; işçi sınıfının belirli konularda bu gruplarla, belirli bir görevde V. S. birliği belirlenecektir. Ajitasyonda bu destek, Sosyal-Demokratların, otokrazinin polis baskısının her uygulanmasından, işçilere bu baskının nasıl genel olarak bütün yurttaşları ve özel olarak milliyetleri, dinleri v. s., etkilediğini, ve bu baskının nasıl özellikle işçi sınıfını etkilediğini göstermek için yararlanarak yürütülecektir. Son olarak, pratikte bu destek, Rus Sosyal-Demokratlarının belirli hedeflere ulaşmak amacı ile diğer eğilimlerdeki devrimcilerle ittifaka girmekteki kararlılıkları ve bu kararlılığın pratikte bir çok defa gösterilmesi ile ifade olunur.

Bu bizi ikinci soruya getirir. Gruplardan birinin veya diğerinin işlerle ittifakını belirlerken, kendilerini bu günkü müttefiklerinin karşısında bulabilecek olan Sosyal-Demokratlar, işçileri diğerlerinden daima ayıracaklar, daima proleteryanın sınıf bütünlüğünün bağımsızlığını vurgulayacaklardır. Bize 'böyle bir hareketin, bu günkü politik özgürlük mücadelesinin bütün savaşçıları zayıflatacağı' söylenecektir. Biz, böyle bir hareketin bütün politik özgürlük savaşçıları güçlendireceği cevabını vereceğiz. Sadece, belirli sınıfların bilinçli olarak belirlenmiş gerçek çıkarları üzerine dayanan savaşçıları güçlüdür. Ve bu halen çağdaş toplumda hakim bir rol oynayan sınıf çıkarlarını gizlemek için her girişim sadece savaşçıları güçsüzleştirir. Bu ilk noktadır. İkinci nokta şudur: Otokraziye karşı mücadelede işçi sınıfı kendi bağımsızlığını koymalıdır. Çünkü, yalnız o, otokrazinin kararlı ve gerçek düşmanıdır; yalnız işçi sınıfı ile otokrazi arasında uzlaşma imkansızdır; demokrasi yalnız işçi sınıfında şartlar ileri sürmeyen, kararsız olmayan ve arkaya bakmayan bir savunucu bulabilir. Bütün diğer sınıfların, grupların ve tabakaların otokraziye karşı düşmanlığı sınırsız değildir; onların demokrasisi daima arkaya bakar. Burjuvazi, endüstriyel ve sosyal gelişimin otokrazi tarafından engellendiğini anlayamaz, fakat o, politik ve sosyal sistemin demokratlaşmasından korkar ve her an proleterya karşı otokrazi ile ittifaka girebilir; Küçük Burjuvazi tabiatından dolayı iki yüzlüdür. Ve bir yanda proleterya ve demokrasiye doğru kayarken öte yanda gerici sınıflara doğru meyil eder. Tarihinin ilerlemesini durdurmak ister. Otokrazinin deneyleri ve okşamaları ile aldatılmaya aştı. Kendi küçük mülk sahibi durumunu kuvvetlendirme çıkarı uğruna proleterya karşı yönetici sınıflar ile bir ittifak kurmaya elverişlidir. Tahsilli kimseler ve genel olarak 'aydınlar' otokrazinin fikre ve bilgiye saldıran polis zorbalığına isyan etmekten başka bir şey yapamazlar; fakat bu aydınların maddi çıkarları onları otokraziye ve burjuvaziye bağlar, onları kararsız olmaya, devrimci ateşliliklerini bir memur maaşı veya bir hissesi veya bağışlar karşısında satmaya zorlar. Ezilen milliyetler ve baskı altında tutulan dinler arasındaki demokratik unsurlar açısından, herkes bilmekte ve görmektedir ki, halkın bu kategorileri içinde sınıf zıtlaşmaları, bir kategori içindeki bütün sınıfları, otokraziye karşı ve demokratik kurumlar

için birbirine bağlayan ittifaklardan çok daha güçlüdür ve çok daha derin-
re kök salmaktadır. Proleterya yalnız başına doğal olarak milkiyetin, herhan-
gi bir uzlaşmaya girmeyen ve taviz vermeyen kararlı bir düşmanı olabilir.
Sınıfsal durumundan ötürü de böyle olmalıdır. Proleterya yalnız başına po-
litik özgürlüğün ve demokratik hakların öncü savaşçısı olabilir. Çünkü po-
litik zorbalık, en çok bu zorbalıkta herhangi bir değişiklik yapmaya fır-
sat vermeyen durumundan dolayı, proleteryanın üstüne binmiştir-onun (pro-
teryanın) şikayet edeceği herhangi bir yüksek makam, hatta resmi bir memur
dahi yoktur; onun kamuoyunda etkisi yoktur. İkincisi proleterya yalnız başı-
na, politik ve sosyal sisteme tam bir demokratlaşma getirme yeteneğine sa-
hiptir. Çünkü bu sistemi işçilerin eline verecektir. Bundan dolayıdır ki,
işçi sınıfının demokratik eylemlerinin diğer sınıfların ve grupların emel-
leri içine batması, politik mücadeleyi güçsüzeleştirecektir, onu daha karar-
sız, daha yetersiz ve daha uzlaşmacı yapacaktır. Öte yandan, eğer işçi sınıfı
demokratik kurumların öncü savaşçısı olarak kendinin dışarda tutarsa; bu, de-
mokratik hareketi güçlendirecektir. Politik özgürlük için mücadeleyi güçlen-
direcektir. Çünkü işçi sınıfı bütün diğer demokratik ve politik muhalefet
unsurlarını harekete geçirecektir. Liberalleri politik radikallerle doğru
itecektir; radikalleri, şimdiki toplumun bütün politik ve sosyal yapısı ile
geri dönülmez biçimde kopmaya itecektir. Yukarıda Rus yada bütün sosyalist-
lerin Sosyal-Demokrat olmaları gerektiğini söyledik/: Şimdi ilave ediyoruz
Rusyadaki bütün gerçek ve kararlı demokratlar, sosyal-Demokrat olmalıdırlar.

Ne demek istediğimizi aşağıda örnekle göstereceğiz. Yönetim işinde
uzmanlaşan ve halka nazaran imtiyazlı bir mevki işgal eden kişilerin, özel
bir kategorinin temsilcisi olarak, sivil servisi, bürokrasiyi alın. Otokratik
ve yarı-asya tipi Rusyadan kültürlü, özgür ve medeni İngiltereye kadar bu
kurumu burjuva toplumunun gerekli bir organı olarak görürüz. Halkın, hükü-
met memurları ile ilişkili olarak tümüyle haklardan yoksun olması ve imti-
yazlı bürokrasi üzerinde hiç bir kontrolünün olmaması Rusyanın gerili-
ğine ve mutlakiyetine tekabül eder. İngilterede de halkın yönetim üzerinde
güçlü bir denetimi vardır, ancak orada bile bu kontrol tam olmaktan uzaktır.
Orada bile bürokrasi kendi imtiyazlarını kotumakla halkın hizmetkârı değil
onun efendisidir. İngilterede bile güçlü sosyal grupların bürokrasinin im-
tiyazlı durumunu desteklediklerini ve bu kurumun tam anlamıyla demokratlaş-
masını engellediklerini görüyoruz. Niçin? Çünkü onun tam olarak demokratlaşma-
sı yalnız proleteryanın çıkarına değildir. Burjuvazinin en ilerici kesimleri bü-
rokrasinin belirli haklarını savunurlar. Memurların seçilmesine karşı, seç-
ler tarafından azledilmesine karşı, direkt olarak halka karşı sorumlu memur-
lar atanmasına karşı, v. s., durur. Çünkü bu kesimler proleteryanın böyle tam
bir demokratlaşma dan, bu demokratlaşmayı burjuvaziye karşı kullanmak için

Yararlanacağını anlamaktadırlar. Rusyada da durum böyledir. Rus halkının
bir çok çeşitli tabakaları, muktedir, sorumsuz, çürümüş, vahşi, ilgisiz ve pa-
razit Rus bürokrasisine karşıdır. Fakat proleteryadan başka bu tabakalar-
dan hiçbiri bürokrasinin tam demokratlaşmasına taraftar değildir, çünkü bü-
tün bu tabakaların (burjuvazi, küçük burjuvazi, genel olarak 'aydınlar') bürok-
rasi ile bazı bağları vardır. Çünkü bütün bu tabakalar, Rus bürokrasisinin
okrabalarıdır. Kutsal Rusyada, bir radikal aydının veya sosyalist entellek-
tüelin, imparatorluk hükümetinin bir memurunun, mevkiinin gücü içinde 'iyi'
işler yaptığını düşünerek kendini rahatlatan bir memur, kendi politik önem-
sizliğini, hükümet karşısındaki köleliğini, yaptığı bu 'iyi' işlerle örtme-
yi başardığını zanneden bir memur, olmasının ne kadar kolay olduğunu kim
bilmez? Yalnız proleterya otokrasiye, ve Rus bürokrasisine karşı onulmaz
derecede düşmandır. Yalnız proleteryanın aristokrat-burjuva toplumunun bu
organları ile bağları yoktur. Ve yalnız proleterya bunlara karşı uzlaşmaz
bir düşmanlık gütmeyi ve onlara karşı kararlı bir mücadele vermeye mukte-
dirdir.

Sınıf mücadelesinde Sosyal-Demokrasi tarafından yönetilen proleteryanın, Rus demokrasisinin öncü savaşçısı olduğunu belirttiğimizde, Rus Sosyal - Demokrasisinin politik görevleri ve politik mücadeleyi arka plana ittiği şeklindeki pek garip, pek yaygın bir görüşle karşılaşmaktayız. Gördüğümüz gibi bu gerçeğin tam tersidir. En başından beri dışardaki emegin kurtuluşu (1) grubu tarafından yayınlanmış Rus Sosyal-Demokrat yayınlarında, broşürlerinde ve kitaplarında açıklanmış ve sık sık açıklanmakta olan Sosyal-Demokrasi prensiplerinin anlaşılma zılgının bu korkunçlüğünü nasıl açıklarız? Bizce bu şaşkınlık veren olgu aşağıdaki üç sorunda yatmaktadır;

Birincisi, bu eylem programlarını ve planlarını, ülkede işlerliği olan gerçek sınıfların, tarih tarafından belirli ilişkiler içine konmuş sınıfların doğru olarak incelenmesine değil de soyut fikirlere dayandırmaya alışmış, eski devrimci teorilerin temsilcilerinin Sosyal-Demokrasinin prensiplerini anlamadaki genel başarısızlıkta yatmaktadır. Rus Demokrasisini destekleyen çıkarların gerçekçi bir tartışmasının yokluğu, ancak, Rus Sosyal-Demokrasisini, Rus devrimcilerinin demokratik görevlerini arka plana ittiği görüşüne yol açar. İkincisi, bu ekonomik ve politik konular, sosyalist ve demokratik eylemler, bir bütün halinde, proleteryanın sınıf mücadelesi halinde birleştirildiğinde, bunun demokratik hareketi ve politik mücadeleyi zayıflatmadığını fakat, onu halk kitlelerine in gerçek çıkarlarının çizgisine getirerek, politik konuları "aydınların çalışma odalarından" sokaklara, işçi ve emekçi sınıfların içine aktararak ve soyut fikirler yerine, en çok proleteryanın ugradığı politik baskıların gerçek izahlarını getirerek ve sosyal-Demokratların ajitasyonlarını yürüttükleri temel üzerinde, güçlendirdiğini anlamadaki başarısızlıkta yatmaktadır. Rus radikalleri, ileri işçileri politik mücadeleye açıkça ve direkt olarak çağırmanın yerine, Sosyal-Demokrat işçi sınıfı hareketini geliştirmenin, demokrasiden gerilemek, politik mücadeleyi arka plana itmek olduğunu düşünmektedirler. Fakat eğer bu gerilemekse "haha ileri atılmak için geri çekil" şeklindeki "E" nsiz atasözünde kastedilen biçimde bir gerilemedir.

Üçüncüsü, anlaşmazlık, "politik mücadele" teriminin bir yanda Narodovols ve Narodopravtsi için başka bir anlama geldiği olgusundan doğmaktadır. Sosyal-Demokratlar politik mücadeleyi değişik olarak anlarlar. Onlar bunu eski devrimci teorilerin temsilcilerinin anladıklarından daha geniş kapsamlı kabul ederler. Bunun en büyük örneği, Naronaya Volya grubunun Broşürü'ndeki P.L.Lavrov'un yazısıdır, "burada", diyor Lavrov, Narodnaya Volya'nın programından Sosyal-Demokrat programa ilişkin olarak bahsederken, "tek bir şey maddeleşiyor. Otokrasi altında güçlü bir işçi partisi örgütlemek ve bunu otokrasiye karşı mücadele eden devrimci partiden ayrı olarak yapmak mümkün müdür?" ve bundan biraz önce "...otokrasi varken ve aynı zamanda otokrasiye karşı devrimci bir parti örgütlemeyen, bir rus işçi partisi örgütlemek" diyor. Lavrov için çok önemli olan bu ayırmaları biz anlayamadık "otokrasiye karşı bir devrimci partiden ayrı olarak bir işçi partisinin anlamı nedir? O, otokrasiye karşı değildir? Bu acıip fikir Lavrovun yazısının diğer pasajlarında açıklanıyor. "bir Rus işçi partisinin otokrasi altında kurulması gerekecektir." Eger Sosyal demokratlar bunu, aynı zamanda otokrasiye karşı bir politik konspirasyon (2) örgütlemeyen, konspirasyon dışında başarılılarsa tabii ondan sonra, onların politik programı Rus sosyalistlerince uyacaktır ve onların gerçek programı olacaktır zira o zaman işçilerin kurtuluşu işçilerin kendi çabalarıyla olacaktır. Fakat bu imkansız olmasa bile çok şüphelidir".

Demek böyle ! Narodovolsiya göre, politik mücadele terimi, politik konspirasyon terimi ile eş anlamlı! Bu sözleri ile, Narodovolsi ile sosyal-Demokratlar tarafından uygulanan politik mücadele taktikleri arasındaki temel ayrılığı ortaya koya bilmeyi başardığını itiraf etmek gerekir. Bu birin-

ciler arasında Blanquist (3) konspirasyon gelenekleri öylesine ürktücü bir biçimde güçlüdürki, politik mücadeleyi, politik konspirasyondan başka bir şey olarak anlayamaz. Fakat böyle bir dar görüşlülükten Sosyal-Demokratlar sorumlu degillerdir. Onlar konspirasyona inanmazlar; Onlar konspirasyon dönemlerinin çoktan geçtiğine, politik mücadeleyi konspirasyona indirgemenin, bir yanda onun boyutlarını daraltmak ve öte yanda en elverişsiz mücadele metodları seçmek anlamına geldiğine inanırlar. herkes anlayacaktırki, Lavrov'un "Rus Sosyal-Demokratları batının eylemlerini yanılmaz bir model olarak alıyorlar" şeklindeki laflarının polemiksel bir manevradan başka bir şey olmadığını ve gerçekte Rus Sosyal-Demokratlarının buradaki politik şartları hiç bir zaman unutmadıklarını, Rusyada işçi partisini legal olarak kurmayı hiç bir zaman hayal etmediklerini sosyalizm için mücadeleyi politik mücadeleden hiç bir zaman ayırmadıklarını anlayacaktır. Fakat onlar her zaman, bu savaşın konspiratörler ile değil fakat işçi sınıfı hareketine dayanmış devrimci bir partiye verilmesi gerektiğini düşündüler. Ve düşünmeye devam edecekler. Onlar, otokrasiye karşı mücadelenin konspiratörler örgütlemek ile değil fakat, işçiler arasında, polis hükümetinin bütün yanlarını teşhir edecek ve bu hükümeti uzlaşma yapmaya zorlayacak bir biçimde, mutlakiyeti her uygulamasını red eden politik ajitasyon ile, proletaryayı eğitmek, disiplini etmek ve örgütlemekten oluştuğunu düşünürler. İşçi sınıfının kurtuluşu için Petersburg mücadele birliğinin yürüttüğü eylem taktiklerine bu değil midir? Bu örgüt, işçi sınıfı hareketine dayanan, gücünü sosyalist ve demokratik mücadeleyi bir tek mücadele halinde, Petersburg proletaryasının bölünmez sınıf mücadelesi halinde birleştirmekten alarak hiç bir konspirasyona yatmadan işçi sınıfını sermayeye ve otokrasiye karşı mücadelesini yöneten devrimci bir partinin ilk çekirdeğini temsil etmiyormu? Ne kadar kısa ömürlü olmuş olsada, birlik, Sosyal-Demokrasi tarafından yönetilen proletaryanın, hükümeti kendisini tanımaya iten ve onu tavizler vermeye zorlayan büyük bir politik güç olduğunu göstermedi mi? Bilindiği gibi Mücadele Birliği 1895 yılında kuruldu ve onun işçilere ulaşması elle veya matbaada yazılmış broşürler şeklinde idi. Böyle bir örgüt, eğer, en azından Rusya'daki işçi sınıfı hareketinin en büyük merkezlerini (Petersburg, Moskova, Vladimir, Odesa, Kiev, Saratov, vs.) birleştirse idi, eğer elinde devrimci bir organ bulursa idi ve genel olarak Rus işçi sınıfı arasında, Mücadele Birliği'nin Petersburg işçileri arasında olduğu kadar prestije sahip olsaydı-boyle bir örgütün çağdaş Rusya'da muazzam bir politik etken, hükümetin iç ve dış politikasında göz önüne alacağı bir etken olacağı inkar edilebilir mi? Proletaryanın sınıf mücadelesini yöneterek, işçiler arasında örgütlenmeyi ve disiplini geliştirerek, onlara ekonomik ihtiyaçları için mücadelelerinde ve sermayeye karşı mevziler kazanmalarında yardım ederek, işçileri politik olarak eğiterek ve sistematik olarak ve sapmadan otokrasiye hücum ederek ve proletaryaya polis hükümetinin pençesini hissettiren her Çar'cı başıbozuga hayatı zulüm haline sokarak-böyle bir örgüt bir ve aynı zamanda işçilerin şartlarına uygulanmış parti örgütü ve otokrasiye karşı yönelmiş güçlü bir devrimci parti olacaktır. Daha ileri giderek, otokrasiye darbe indirmek için bu örgütün hangi metodları uyguluyacağını, meselâ, ayaklanmayı, kitle politik grevini mi, yoksa daha başka saldırı biçimlerini mi tercih edeceğini tartışmak, ilerdeki şeyleri tartışmak ve bu sorulara karar vermek şimdi boş doktrincilik olacaktır. Generallerin, birliklerini toplamadan, onları seferber etmeden ve düşmana karşı kampanya başlatmadan savaş konsülleri toplamaları çok ters bir iştir. Proletarya, ekonomik ve politik kurtuluşu için sapmadan ve güçlü bir Sosyal-Demokrat örgüt liderliği altında savaşırken, generallerine mücadelenin metod ve araçlarını gösterecektir. Bundan sonra ve sadece bundan sonra, otokrasiye son darbeyi indirme sorununa karar vermek mümkün olacaktır; çünkü sorunun çözümü, işçi sınıfı hareketinin içinde bulunduğu duruma, onun derinliğine, hareket tarafından geliştirilen mücadele metodlarına, hareketi

yoneten devrimci örgütünü nitelendirilmeye, diğer sosyal-misulilerin proleterya'ya ve otokrasiye karşı tavırlarına, işçi ve işçi politikaya nazım olan şartlara bağlıdır. -tek bir kelime ile tanımlı edilemeyecek ve tanımlı olmaya çalışılmıyan faydasız olduğu bındır şey değildir.

Şu anda ne kadar ki Lavrov'un aşağıdaki yargılarına nazım:

"İşçi onlar, (Sosyal-Demokratlar) yine de, şöyle veya böyle, sadece sermayeye karşı mücadele için işçi güçlerini birleştirmekle kalmayıp aynı zamanda otokrasiye karşı mücadele için devrimci kişileri ve grupları toparlarsa, Rus Sosyal-Demokratları kendilerine ne uyarıya desinler, aslında muhaliflerine Narodnaya Volya'nın programını uyguluyor olacaklardır. Köy toplulukları Rusya'da kapitalizmin kaderi ve ekonomik materyalizm ile ilgili görüş ayrılıkları, gerçek dava açısından çok önemli olmayan, ana noktalarda hazırlanmanın özel noktaları, sorunlarının, özel sorunların çözümünü ya hızlandırma ya da engelleyen, fakat en azından fazla bir şey olmayan, detay noktalarıdır."

Bu son mütelaayı şimdi sunda oluşturma gariptir. Rus hayatının ve Rus topluluğunun gelişiminin temel sorunları üzerindeki, tarihin anlayışının temel sorunları üzerindeki, görüş ayrılıklarının sadece 'detay noktalar' olması! Devrimci bir teori olmadan devrimci bir hareketin olamayacağı çok önceleri söylendi ve şimdi bu gerçeğin ispatını ileri sürmek gerekli değildir. Sınıf mücadelesinin teorisi Rus tarihinin materyalist anlayışı ve Rusya'daki mevcut politik ve ekonomik duruma materyalist yaklaşım, devrimci mücadeleyi kesin bir biçimde belirli bir sınıfın belirli çıkarlarına bağlama gerekliliğinin kabul edilmesi ve bu sınıfın diğer sınıflarla olan ilişkilerinin incelenmesi - bu büyük devrimci sorunlara 'detay noktalar' demek devrimci teorinin bir eski muharibinden beklenmeyecek ölçüsüne büyük bir yanlış ve beklenmez bir durumdur ki, bu bölümü bir dil sürçmesi olarak görmeyi bile tercih ederdik. Yukarıdaki alıntının ilk kısmın nazımlığı daha da şaşkınlık vericidir, Rus Sosyal-Demokratlarının, işçi güçlerini sermayeye karşı mücadele için (sadece ekonomik mücadele için) birleştireceğini ve otokrasiye karşı mücadelede devrimci kişileri ve grupları toparlayamayacağına yazmak, yazarın, Rus Sosyal-Demokratlarının eylemleriyle ilgili genel olarak otlenen görüşlerini ya bilmediğini ya da bilmek istemediği anlamına gelir. Veya belki de, Lavrov pratik çalışmalara girişmiş Sosyal-Demokratları 'devrimci kişiler' veya 'devrimci gruplar' olarak kabul etmemekte! Veya (bu herhalde en olağandır) otokrasiye karşı 'mücadeleden', ona karşı yalnızca konspirasyonlar düzenlemeyi anlamaktadır. Belki de Lavrovun görüşüne göre, politik konspirasyonlar örgütlenemeyenler politik mücadele ile uğraşmamaktadırlar. Bir kere daha tekrar ediyoruz: bu görüş geçmiş zamanın Narodnaya Volya'sının geçmiş zaman geleneklerine tekabül eder. Yoksa, hiç bir şekilde politik mücadelenin çağdaş anlayışına veya çağdaş şartlara tekabül etmez.

Rus Sosyal-Demokrasisi henüz çok geçtir. O şimdi sadece, teorik sorunların ağırlıkta olduğu nive durumundan kurtulmakta. Pratik eylemlerinin gelişmesi yeni yeni başlamakta. Diğer partilerin devrimcilerinin, sosyal-demokratik teorileri ve programları eleştireceklerine Rus Sosyal-Demokratlarının pratik eylemlerini eleştirmelerinin gerekliliği vardır. Ve itiraf edilmesi gerekir ki, bu son eleştiriyi, teori eleştirmesinden çok değişiktir. Oyle değişiktir ki, Petersburg Mücadele Birliğinin Sosyal-Demokratik bir örgüt olmadığı hakkındaki komik söylentileri yaymak mümkündür. Böyle bir söylentinin ortaya çıkışı, sosyal-demokratların politik mücadeleyi ihmal ettikleri şeklindeki suçlamanın ne kadar temelsiz olduğunu göstermektedir. Böyle bir söylentinin ortaya çıkışı, sosyal-demokratların teorisinin ikna edemediği birçok devrimcinin onların pratiği ile ikna olmaya başladıklarını göstermektedir.

Rus Sosyal-Demokrasisi çok büyük ve hemen hemen el değmemiş sorunlarla karşı karşıyadır. Rus işçi sınıfının uyanışı, onun (sömürücülere ve ezenlere) karşı bilgi, örgütlenme, sosyalizm için kendiliginden çabaları hergün biraz daha yayılmakta, her gün biraz daha açığa çıkmaktadır. Rus kapitalizminin son zamanlardaki büyük ilerleyişi, işçi sınıfı hareketinin enlemesine ve derinlemesine kesintisi genişlemesi için bir garantidir. Kapitalist devredé, endüstrinin 'zenginleştiği'